

Žalm 130

Z hlubokosti volám k tobě

M.Luther 1524

1. Z hlu - bo - ko - sti vo - lám k to - bě, slyš, Bo - že, křik smut - né -- ho,
na - kloň u - ší svých v mé mdlo - bě k hla-su vzdy - chá - ní mé --

2. - ho! Bu - deš - li mí - ti jen zře - ní na hří - chy

a pro - vi - ně - ní, kdo před te - bou ob - sto -- jí?

2. U tebe jest však z milosti všech hříchů odpuštění, marné jsou naše hodnosti i v nejlepším dychtění. Žadný nemůž se chlubit, všichni se musejí báti, milosti žádajíce.
3. I já se k Bohu utíkám a ne k svým zasloužením, srdce mé nehledí nikam než k jeho potěšením, která v jeho slovu vidím, jimi se těším i řídím a jich se spustit nechci.
4. Když nutno dlít i do noci a opět až do rána, však vždy bude božské moci naděje má oddána. Tak, duchovní Izraeli, zrozen z Boha, buď vždy věřelý ve své důvěře v Pána.
5. Je-li při nás mnoho zlého, u Boha víc milosti, nemá konce ruka jeho k uzdravení hříšnosti, on jest pastýř ten výborný, u něhož sluha pokorný dojde všech vin zproštění.

M. Luther 1524
J. Třanovský 1636